

TIME 4 MISHNA TEXT

טבול יום ד:ז – ידיים א:ג

פרק ד – משנה ז

התורם את הבור ואומר, הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן השבר ומן השפיקה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע. כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה, אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין:

*הדרן עלך מסכת טבול יום!
מזל טוב!*

פרק א – משנה א

מי רביעית נותנין לידיים, לאחד, אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחת לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים ואין מוסיפין על הראשונים:

פרק א – משנה ב

בכל הכלים נותנין לידיים, אפלו בכלי גללים, בכלי אבנים, בכלי אדמה. אין נותנין לידיים, לא בדפנות הכלים, ולא בשולי המחץ, ולא במגופת החבית. ולא יתן לחברו בחפניו, מפני שאין ממלאין ואין מקדשין ואין מזין מי חטאת ואין נותנים לידיים אלא בכלי. ואין מצילין בצמיד פתיל אלא כלים, שאין מצילין מיד כלי חרש אלא כלים:

פרק א – משנה ג

המים שנפסלו משתית הבהמה, בכלים, פסולים. ובקרקעות, כשרים. נפל לתוכן דיו, קומוס, וקנקנתום ונשתנו מראיהו, פסולין. עשה בהם מלאכה או ששרה בהן פתו, פסולין. שמעון התמני אומר, אפלו נתכוון לשרות בזה ונפל לשני, כשרים:

TIME MISHNA TEXT

יָדִים אֶד – בִּב

פרק א – משנה ד

הַדִּיחַ בָּהֶם אֶת הַכֵּלִים אוֹ שְׂמֹחָה בָּהֶם אֶת הַמְדוֹת, פְּסוּלִים. הַדִּיחַ בָּהֶם כֵּלִים מוֹדְחִים אוֹ חֲדָשִׁים, כְּשָׂרִים. רַבִּי יוֹסִי פוֹסֵל בְּחֲדָשִׁים:

פרק א – משנה ה

הַמֵּים שֶׁהִנְחִיתוּם מֵטֵבִיל בָּהֶם אֶת הַגְּלִסְקִין, פְּסוּלִים. וְכִשְׁהוּא מְדִיחַ אֶת יָדָיו בָּהוֹ, כְּשָׂרִים. הַכֵּל כְּשָׂרִים לִתְנוּ לְיָדִים, אֶפְלוּ חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. מְנִיחַ חֲבִית בֵּין בְּרַקִּיו וְנוֹטֵל. מִטָּה חֲבִית עַל צִדָּהּ וְנוֹטֵל. וְהַקּוֹף נוֹטֵל לְיָדִים. רַבִּי יוֹסִי פוֹסֵל בְּשְׁנֵי אֱלוֹ:

פרק ב – משנה א

נָטַל לְיָדוֹ אֶחָת מִשְׁטִיפָה אֶחָת, יָדוֹ טְהוֹרָה. לְשֵׁתִי יָדָיו מִשְׁטִיפָה אֶחָת, רַבִּי מֵאִיר מֵטֵמָא, עַד שֵׁיטֵל מִרְבִּיעֵית. נָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, טְהוֹר. רַבִּי יוֹסִי מֵטֵמָא:

פרק ב – משנה ב

נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים לְמָקוֹם אֶחָד, וְאֶת הַשְּׁנָיִים לְמָקוֹם אֶחָד, וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה עַל הָרֵאשׁוֹנִים, טֵמָא, וְעַל הַשְּׁנָיִים, טְהוֹר. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים וְאֶת הַשְּׁנָיִים לְמָקוֹם אֶחָד, וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, טֵמָא. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים וְנִמְצָא עַל יָדָיו קִיסָם אוֹ צָרוֹר, יָדָיו טֵמְאוֹת, שְׂאִין הַמֵּים הָאֲחֵרוֹנִים מִטְּהָרִים אֶלָּא הַמֵּים שֶׁעַל גְּבִי הַיָּד. רַבִּן שְׂמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כֹּל שֶׁהוּא מִבְּרִית הַמֵּים, טְהוֹר:

יָדִים בֵּג – גִּב

פרק ב – משנה ג

הַיָּדִים מִטְּמָאוֹת וּמִטְהָרוֹת עַד הַפָּרֶק. כִּי־צַד. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים עַד הַפָּרֶק, וְאֶת הַשְּׁנָיִים חוּץ לַפָּרֶק, וְחָזְרוּ לַיָּד, טְהוֹרָה. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים וְאֶת הַשְּׁנָיִים חוּץ לַפָּרֶק וְחָזְרוּ לַיָּד, טְמֵאָה. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים לַיָּד אַחַת וְנִמְלַךְ וְנָטַל אֶת הַשְּׁנָיִים לְשֵׁתֵי יָדָיו, טְמֵאוֹת. נָטַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים לְשֵׁתֵי יָדָיו וְנִמְלַךְ וְנָטַל אֶת הַשְּׁנָיִים לַיָּד אַחַת, יָדוֹ טְהוֹרָה. נָטַל לַיָּד אַחַת וְשִׁפְשָׁפָה בְּחִבְרָתָהּ, טְמֵאָה. בְּרֵאשׁוֹ אוֹ בְּכַתֵּל, טְהוֹרָה. נוֹטְלִין אַרְבָּעָה וְחִמְשָׁה זֶה בְּצַד זֶה אוֹ זֶה עַל גִּבֵּי זֶה, וּבִלְבַד שִׁירְפוּ שִׁיבְאוּ בָהֶם הַמָּיִם:

פרק ב – משנה ד

סָפֶק נֶעֱשָׂה בָהֶם מְלֹאכָה סָפֶק לֹא נֶעֱשָׂה בָהֶם מְלֹאכָה, סָפֶק יֵשׁ בָּהֶם כְּשֶׁעוֹר סָפֶק שָׂאִין בָּהֶם כְּשֶׁעוֹר, סָפֶק טְמָאִים סָפֶק טְהוֹרִין, סָפֶקוֹ טְהוֹר, מִפְּנֵי שְׂאֵמְרוֹ, סָפֶק הַיָּדִים לְטֵמָא וְלִטְמָא וְלִטְהָר, טְהוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לְטְהָר, טְמָא. כִּי־צַד. הָיוּ יָדָיו טְהוֹרוֹת וּלְפָנָיו שְׁנֵי כְּכָרִים טְמָאִים, סָפֶק נִגַּע סָפֶק לֹא נִגַּע, הָיוּ יָדָיו טְמָאוֹת וּלְפָנָיו שְׁנֵי כְּכָרִים טְהוֹרִים, סָפֶק נִגַּע סָפֶק לֹא נִגַּע. הָיוּ יָדָיו אַחַת טְמָאָה וְאַחַת טְהוֹרָה וּלְפָנָיו שְׁנֵי כְּכָרִים טְהוֹרִים, נִגַּע בְּאַחַד מֵהֶם, סָפֶק בְּטְמָאָה נִגַּע סָפֶק בְּטְהוֹרָה נִגַּע. הָיוּ יָדָיו טְהוֹרוֹת וּלְפָנָיו שְׁנֵי כְּכָרִים, אֶחָד טְמָא וְאַחַד טְהוֹר, נִגַּע בְּאַחַד מֵהוֹן, סָפֶק בְּטְמָא נִגַּע סָפֶק בְּטְהוֹר נִגַּע. הָיוּ יָדָיו אַחַת טְמָאָה וְאַחַת טְהוֹרָה וּלְפָנָיו שְׁנֵי כְּכָרִים אֶחָד טְמָא וְאַחַד טְהוֹר, נִגַּע בְּשֵׁתֵיהֶן, סָפֶק טְמָאָה בְּטְמָא וְטְהוֹרָה בְּטְהוֹר, אוֹ טְהוֹרָה בְּטְמָא וְטְמָאָה בְּטְהוֹר, הַיָּדִים כְּמוֹ שֶׁהָיוּ וְהַכְּכָרִים כְּמוֹת שֶׁהָיוּ:

פרק ג - משנה א

הַמְכַנִּיס יָדָיו לְבֵית הַמְנַגֵּעַ, יָדָיו תְּחִלּוֹת, דְּבַרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים, יָדָיו שְׁנִיּוֹת. כָּל הַמְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגָּעוֹ, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים
לְהִיּוֹת תְּחִלּוֹת, דְּבַרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת. אָמְרוּ
לוֹ לְרַבִּי עֲקִיבָא, הֵיכֵן מְצִינוּ שֶׁהַיָּדִים תְּחִלָּה בְּכָל מְקוֹם. אָמַר לָהֶם, וְכִי
הַיָּאֵד אֶפְשָׁר לָהֶן לְהִיּוֹת תְּחִלָּה אֲלָא אִם כֵּן נִטְמָא גּוֹפּוֹ, חוּץ מִזֶּה. הָאֶכְלִין
וְהַכֵּלִים שְׁנִטְמָאוּ בְּמִשְׁקִין, מְטַמְּאִין אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת, דְּבַרֵי רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֶת שְׁנִטְמָא בְּאֵב הַטְּמָאָה, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
בְּוֹלַד הַטְּמָאָה, אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל,
מַעֲשֵׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שֶׁבָּאת לִפְנֵי אָבִיא, אָמְרָה לוֹ, נִכְנְסוּ יָדַי לְאוֹיֵר כְּלֵי
חָרֶשׁ. אָמַר לָהּ, בְּתִי, וּבְמָה הֵיטָה טְמָאתָה, וְלֹא שְׁמַעְתִּי מָה אָמְרָה לוֹ.
אָמְרוּ חֻכְמִים, מִבְּאֵר הַדְּבַר. אֶת שְׁנִטְמָא בְּאֵב הַטְּמָאָה, מְטַמֵּא אֶת
הַיָּדִים. בְּוֹלַד הַטְּמָאָה, אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים:

פרק ג - משנה ב

כָּל הַפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת. הַיָּד מְטַמְּאָה
אֶת חֲבֵרְתָּהּ, דְּבַרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁנֵי.
אָמַר לָהֶם, וְהֵלֵא כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ שְׁנַיִם מְטַמְּאִין אֶת הַיָּדִים. אָמְרוּ לוֹ, אֵין
דְּנִין דְּבַרֵי תוֹרָה מִדְּבַרֵי סוֹפְרִים, וְלֹא דְבַרֵי סוֹפְרִים מִדְּבַרֵי תוֹרָה, וְלֹא
דְּבַרֵי סוֹפְרִים מִדְּבַרֵי סוֹפְרִים:

יָדִים גַּג – דָּא

פרק ג – משנה ג

רְצוּעוֹת תְּפִלִּין עִם הַתְּפִלִּין, מְטַמְּאוֹת אֶת הַיָּדִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר,
רְצוּעוֹת תְּפִלִּין אֵינָן מְטַמְּאוֹת אֶת הַיָּדִים:

פרק ג – משנה ד

גְּלִיוֹן שְׁבַסְפָּר, שְׁמַלְמַעְלוֹ וְשְׁמַלְמַטוֹן שֶׁבַתְחֵלָה וְשְׁבַסוֹף, מְטַמְּאִין אֶת
הַיָּדִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁבַסוֹף אֵינוֹ מְטַמֵּא, עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה לוֹ עֲמוּד:

פרק ג – משנה ה

סֵפֶר שְׁנַמְחֵק וְנִשְׁתִּיר בּוֹ שְׁמוֹנִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת, כְּפָרֶשֶׁת וַיְהִי בְּנִסְעַ
הָאָרוֹן, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. מְגִלָּה שְׁכָתוּב בָּהּ שְׁמוֹנִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת
כְּפָרֶשֶׁת וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאָרוֹן, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. כָּל כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ מְטַמֵּאִין
אֶת הַיָּדִים. שִׁיר הַשִּׁירִים וְקֵהֶלֶת מְטַמֵּאִין אֶת הַיָּדִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
שִׁיר הַשִּׁירִים מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים, וְקֵהֶלֶת מְחַלֶּקֶת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, קֵהֶלֶת
אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים וְשִׁיר הַשִּׁירִים מְחַלֶּקֶת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, קֵהֶלֶת
מְקַלֵּי בֵּית שְׁמַאי וּמְחַמְרֵי בֵּית הַלֵּל. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן עֲזַאי, מְקַבֵּל אֲנִי
מִפִּי שְׁבָעִים וְשָׁנַיִם זְקוֹן, בַּיּוֹם שֶׁהוֹשִׁיבוּ אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה
בְּיִשְׁבֵּיבָה, שֶׁשִּׁיר הַשִּׁירִים וְקֵהֶלֶת מְטַמֵּאִים אֶת הַיָּדִים. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא,
חֵס וְשָׁלוֹם, לֹא נִחְלַק אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל עַל שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁלֹּא תִטַּמֵּא אֶת
הַיָּדִים, שָׂאִין כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּדָאֵי כַּיּוֹם שֶׁנִּתְּנָן בּוֹ שִׁיר הַשִּׁירִים לְיִשְׂרָאֵל,
שְׁכָל הַכְּתוּבִים קֹדֶשׁ, וְשִׁיר הַשִּׁירִים קֹדֶשׁ קִדְשִׁים. וְאִם נִחְלַקוּ, לֹא
נִחְלַקוּ אֶלָּא עַל קֵהֶלֶת. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲמִיו שֶׁל רַבִּי
עֲקִיבָא, כְּדַבְּרֵי בֶּן עֲזַאי, כִּדְ נִחְלַקוּ וְכִדְ גָּמְרוּ:

פרק ד - משנה א

בו ביום נמנו וגמרו על ערבת הרגלים, שהיא משני לגין ועד תשעה
קבין שנסדקה, שהיא טמאה מדרס. שרבי עקיבא אומר, ערבת הרגלים
כשמה:

ידיים ד:ב – ד:ה

פרק ד – משנה ב

בו ביום אמרו, כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו, והחטאת בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם. הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי שמעון בן עזאי, מקבלני מפי שבעים ושנים זקן, ביום שהושיבו את רבי אלעזר בן עזריה בישיבה, שכל הזבחים הנאכלין שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת. לא הוסיף בן עזאי אלא העולה, ולא הודו לו חכמים:

פרק ד – משנה ג

בו ביום אמרו, עמון ומואב, מה הן בשביעית. גזר רבי טרפון, מעשר עני. וגזר רבי אלעזר בן עזריה, מעשר שני. אמר רבי ישמעאל, אלעזר בן עזריה, עליך ראיה ללמוד, שאתה מחמיר, שכל המחמיר, עליו ראיה ללמוד. אמר לו רבי אלעזר בן עזריה, ישמעאל אחי, אני לא שניתית מסדר השנים, טרפון אחי שנה, ועליו ראיה ללמוד. השיב רבי טרפון, מצרים חוץ לארץ, עמון ומואב חוץ לארץ, מה מצרים מעשר עני בשביעית, אף עמון ומואב מעשר עני בשביעית. השיב רבי אלעזר בן עזריה, בכל חוץ לארץ, עמון ומואב חוץ לארץ, מה בכל מעשר שני בשביעית, אף עמון ומואב מעשר שני בשביעית. אמר רבי טרפון, מצרים שהיא קרובה, עשאוה מעשר עני, שיהיו עניי ישראל נסמכים עליה בשביעית, אף עמון ומואב, שהם קרובים, נעשים מעשר עני, שיהיו עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית. אמר לו רבי אלעזר בן עזריה, הרי אתה כמהנן ממון, ואין אתה אלא כמפסיד נפשות. קובע אתה את השמים מלהוריד טל ומטר, שנאמר (מלאכי ג), היקבע אדם אלהים כי אתם קבעים אתי ואמרתם במה קבענוך המעשר והתרומה. אמר רבי יהושע, הריני כמשיב על טרפון אחי, אבל לא לענין דבריו. מצרים מעשה חדש, ובבל מעשה ישן, והנדון שלפנינו מעשה חדש. ידון מעשה חדש ממעשה חדש, ואל ידון מעשה חדש ממעשה ישן. מצרים מעשה זקנים, ובבל מעשה נביאים, והנדון שלפנינו מעשה זקנים. ידון מעשה זקנים ממעשה זקנים, ואל ידון מעשה זקנים ממעשה נביאים. נמנו וגמרו, עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית.

וּכְשָׁבָא רַבִּי יוֹסִי בֶן דְרַמְסֻקִית אֶצֶל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּלוֹד, אָמַר לוֹ, מָה
חֲדוּשׁ הָיָה לָכֶם בְּבֵית הַמְדָרְשׁ הַיּוֹם. אָמַר לוֹ, נִמְנָו וְגַמְרוּ, עֲמוּן וּמוֹאֵב
מְעַשְׂרִים מְעַשֵּׂר עָנִי בְשָׁבִיעִית. בָּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְאָמַר, סוּד ה' לִירְאִיו
וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם (תהלים כה). צָא וְאָמַר לָהֶם, אֵל תַּחֲשׂוּ לְמַנִּינְכֶם. מִקְבָּל
אֲנִי מֵרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, שִׁשְׁמַע מֵרַבּוֹ, וְרַבּוֹ מֵרַבּוֹ עַד הִלְכָה לְמִשָּׁה
מְסִינִי, שֶׁעֲמוּן וּמוֹאֵב מְעַשְׂרִין מְעַשֵּׂר עָנִי בְשָׁבִיעִית:

פרק ד - משנה ד

בו ביום בא יהודה, גר עמוני, ועמד לפניו בבית המדרש. אמר להם, מה
אני לבא בקהל. אמר לו רבן גמליאל, אסור אתה. אמר לו רבי יהושע,
מתר אתה. אמר לו רבן גמליאל, הכתוב אומר (דברים כג), לא יבא עמוני
ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי וגו'. אמר לו רבי יהושע, וכי עמונים
ומואבים במקומן הן. כבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל את כל
האמות, שנאמר (ישעיה י), ואסיר גבולת עמים ועתודותיהם שושתי
ואוריד כאביר יושבים. אמר לו רבן גמליאל, הכתוב אומר (ירמיה מט),
ואחרי כן אשיב את שבות בני עמון, וכבר חזרו. אמר לו רבי יהושע,
הכתוב אומר (ירמיה לג), ושבתי את שבות עמי ישראל ויהודה, ועדין
לא שבו. התירוהו לבא בקהל:

פרק ד - משנה ה

תרגום שבעזרא ושבדניאל, מטמא את הידים. תרגום שכתבו עברית
ועברית שכתבו תרגום, וכתב עברי, אינו מטמא את הידים. לעולם אינו
מטמא, עד שיכתבנו אשורית, על העור, ובדיו:

ידיים דו: – עוקצין א:א

פרק ד – משנה ו

אומרים צדוקים, קובלין אנו עליכם, פרושים, שאתם אומרים, כתבי הקדש מטמאין את הידיים, וספרי הומרים אינו מטמא את הידיים. אמר רבן יוחנן בן זכאי, וכי אין לנו על הפרושים אלא זו בלבד. הרי הם אומרים, עצמות חמור טהורים ועצמות יוחנן כהן גדול טמאים. אמרו לו, לפי חבתן היא טמאתן, שלא יעשה אדם עצמות אביו ואמו תרודות. אמר להם, אף כתבי הקדש לפי חבתן היא טמאתן, וספרי הומרים, שאינו חביבין, אינו מטמאין את הידיים:

פרק ד – משנה ז

אומרים צדוקין, קובלין אנו עליכם, פרושים, שאתם מטהרים את הנצוק. אומרים הפרושים, קובלין אנו עליכם, צדוקים, שאתם מטהרים את אמת הפנים הבאה מבית הקברות. אומרים צדוקין, קובלין אנו עליכם, פרושים, שאתם אומרים, שורי וחמורי שהזיקו, חביבין. ועבדי ואמתתי שהזיקו, פטורין. מה אם שורי וחמורי, שאיני חייב בהם מצות, הרי אני חייב בנזקו. עבדי ואמתתי, שאני חייב בהן מצות, אינו דין שאהא חייב בנזקו. אמרו להם, לא. אם אמרתם בשורי וחמורי, שאין בהם דעת, תאמרו בעבדי ובאמתתי, שיש בהם דעת. שאם אקניטם, ילד וידליק גדישו של אחר ואהא חייב לשלם:

פרק ד – משנה ח

אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם, פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אומרים פרושים, קובלין אנו עליך, צדוקי גלילי, שאתם כותבים את המושל עם השם בדף, ולא עוד, אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלן ואת השם מלמטון, שנאמר (שמות ה) ויאמר פרעה מי ה' אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל. וכשלקה מהו אומר (שם ט), ה' הצדיק:

הדרן עלך מסכת ידיים!

מזל טוב!

מסכת עוקצין
פרק א - משנה א

כל שְׁהוּא יָד וְלֹא שׁוֹמֵר, מְטַמָּא וּמְצַטְרֵף. שׁוֹמֵר, אִף עַל פִּי
שְׂאִינּוֹ יָד, מְטַמָּא וּמְצַטְרֵף. לֹא שׁוֹמֵר וְלֹא יָד, לֹא מְטַמָּא וְלֹא
מְטַמָּא: